

του ἀφριάζουν. Γοργός σὺν ἀστραπή, μὲ τὴ γοργάδα καὶ τὴ δύναμι ποῦ τοῦ χαρίζει ὁ πυρετός, ἡ φλόγα τῆς διψασμένης σάρκας, στρυφογουρίζει τὸ σεντόνι ποῦ κρατεῖ, τὸ ρίχτει γύρω στὸ μαρμαρένιο, τὸν κάθυγρο λαιμὸ καὶ πιέζει σφιχτά, πολὺ σφιχτά μὲ τὴν ἄγρια δύναμι του... Μιὰ γάτα μὲ τὰ εἰρωνικά μάτια της κυττάζει ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ λουτρῶνος.

Τὸ ἀγγελόμορφο, τὸ μάγο κορμὶ πέφτει κατὰ γῆς σωρός, ἀδρανές, νεκρό.... Ὁ μαῦρος τὸ ἀγκαλιάζει παράφορα, ἀρίνει ἓνα φίλημα λυσσαλέο, τερατώδες, ἀφρισμένο στὰ μελανιασμένα λεπτεπίλεπτα χεῖλη του καὶ τρέχει....

Καὶ ἡ γάτα πάντοτε ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ λουτρῶνος κυττάζει τὸ σωριασμένο κορμὶ μὲ τὰ ἠλεκτρόχρωμα μάτια της.

.....
Ἄλεξάνδρεια

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
Ἰατρὸς

Τὴν ἐπομένην τῶν γάμων των ὑπὸ βροχῶδη σελήνην.

Ἡ Κυρία. — Αἱ τῶρα πλιά, χρυσό μου, θὰ ἀφήσης τῆς πρώτες τρέλλες σου, αἱ;

Ὁ Κύριος. — Νὰ ἦσαι βεβαία πῶς ἡ χθεσινή μου τρέλλα θὰ ἦναι ἡ τελευταία.